

ההגות אומרים

ובוא לציון גואל

ביום א' אחרי הצהריים הגיע הי

משיח לירושלים. למען האמת ייאמר, שאך שעות ספורות בטרם נחת חמורו במגרש ימ"א. הביעו פקידים בכירים ספיקות חמורים, אשר העלו סברה שמה הבטחתו האחרונה של המשיח לבוא, אינה אלא עוד הבטחה אחת מיני רבות, אשר תכליתה להדור ל- פולקלור לאומי ותורא.

בראש פמליית מקבלי-פניו היה ראש הממשלה, אשר נשא נאום נרגש, בירך את האזרח על אומץ ליבו, העלה על נס את שאיפתו בהתאמה לרצונו של כל עם ישראל לזכות ולהגיע לרגע הזה. באישור שני הרבנים הראשיים בירך ראש-הממשלה לה בירכת, "שהחיינו" מלאה.

אין לתאר במלים את אשר התרחש בעם ובארץ. רק המלה "אאופוריה" יאה אולי לפרץ הרגשות החמים אשר שטף את המדינה. דגליה-הלאום ודגלי שמחת-תורה בשלל צבעים קישטו את כל אורך המסלול. משפחות שלמות, על זקניהן וטפן המתינו שעות ארוכות במזג האוויר הסגירי כפי לזכות ולראות את הנס כמו עיניהם - המשיח בירושלים! לא מילתא זוטרתא היא. דמעות נראו בעיני רבים. האיש הפשוט ברחוב לא ידע בדיוק את פשר הביקור המהמם. הוא רק ידע שעתה הגיעה הישועה. מעכשיו יהיה אך טוב וחסד. התקוות גאו.

באותו ערב לא נערכו כל שיחות רשמיות. המשיח שוכן בסוויטה המלכותית, ולאחר שנה פחות, נפגש לשיחה לא-פורמאלית בארבע-עיניים עם ראש-הממשלה. השיחה ארכה כ-57 דקות, במהלכה הוזמנו לתור האורח פעמיים קפה ומשקאות קלים, ובסיומה יצא ראש-הממשלה מן החדר כשהבעת-פניו מעידה בו שהוא שבע רצון.

לעיתונאים, שהצטופפו בכניסה למלון, אמר ראש הממשלה: "היתה לנו שיחה ידידותית ביותר. אפשר לומר שחיבבנו איש את רעהו, אולי בגלל תכונותינו הדומות, וכמו שאדם, ידידי, נוהגים לומר - הימיה בהחלט עבדה". הנוכחים פרצו בשחוק רם.

למחרת נלקח המשיח בשירת חמורים ממלכתית לסיור בעיר וסביבותיה. בין השאר הובא אל הר הזיתים, הר הרצל ו"ידושים". הוא עיבר הסברים מפורטים על המקומות, ואף קבל מדידות ספורות ורשם תוצאותיהן בפנקסו. משקיפים ש נבחו במקום ראו בכך רמז ראשון לקראת המגעים הצפויים בנושא תחיית-המתים. אחר-הצהריים החלו המגעים הרשמיים. בנאום הפתיחה, הציג המשיח את תוכניתו לגאולה באיזור, תוכנית אשר התבססה על שלוש נקודות מרכזיות: א) על ישר"א לנתן את הפסילים והמסכות בכל תחור מה הריבוי; ב) יבועור כל הבמות אשר הקומא במוצת מאות השנים לצרכי עבר דה זרה; ג) יש לשאוף לשמירת מצוות מסכמלית ורצופה, כדי לאפשר את ביצוע מלוא חזון תחיית-המתים.

שלוש נקודות אלה, אמר המשיח, הן נקודות-יסוד עקרוניות, אשר עליהן לא יוכל להתפשר מבלי להסתכסך עם רשויות גבוהות, אך תמורתן הוא מוכן להשכין גאולה שלימה וברת-קיימא באיזור.

חוגים נרחבים, לא נכנסו ראש-הממשלה לפרטי תגובתה הצפויה של ממשלת ישראל על תוכניתו של המשיח.

בהוגים רשמיים הובעה, לאחר הישיבה, אכזבה מסוימת מנאמרו של המשיח. "אין בה כל חדש", אמרו אותם חוגים. "המשיח חזר על עמדות ידועות מן העבר, ותבנית עותיו הן אותן תביעות אשר הועלו שוב ושוב בעבר הקרוב והרחוק". עם זאת הדגישו המקורות, כי אין להפחית בערך הביקור ההיסטורי, אשר ללא-ספק חידש את אמונת העם באפשרות של הגאולה. המשיח מצידו לא הביע, לפחות בפר"א, הסיא, כל אכזבה מנאמרו של ראש-הממשלה, וחוגים המקורבים אליו הסבירו כי הוא לא ציפה לכל תמורה מיידית משר"א אל כבר בשלבי הפתיחה. לעומת זה טען שופרו הרשמי של המשיח, כי יש לש" מור על תנופת-הגאולה ולהגיע בהקדם להסכם על פרטיה.

ואכן, בישיבה מרתונת, עוד באותו שבוע, גיבש צוות מצומצם של שרים בכירים תוכנית ישראלית אשר כל רואיה גמרו עליה את ההלל. אך בטרם הוגשה התוכנית, ביקשה הממשלה באופן רשמי מן המשיח הבהרות על מהות הגאולה, באומרה כי כל דיון טכני בפרטים יכול לבוא רק לאחר שיובהר מהו אופי הגאולה אותה מציע האורח.

המשיח הבהיר מייד כי כוונתו לגאולה אמיתית ושלימה אשר תכלול את האלמנטים הבאים:

- (א) תחיית מתים מלאה;
- (ב) זאב יגור עם כבש ונמר עם גדי ריבץ;
- (ג) קיבוץ גידחי ישראל;
- (ד) לא ישא גוי אל גוי הרב, לא ילמד דון עוד מילחמה.

עם זאת, שב המשיח והדגיש כי כל הנקודות האלה הן מיקשה אחת, ואין הוא יכול להתמקח עליהן.

בפגישה נוספת בין השניים, הציג ראש-הממשלה את תוכניתו שלו לגאולה. התוכנית כללה את הנקודות הבאות:

- (א) הממשלה מתחייבת לנתן 4 (ארבע) פסילים על פי הרשימה הבאה: שני פסילים של תומרקין, פסיל אחד של קדיש-מן, ופסיל נוסף לפי בחירת המשיח.
- (ב) מתוך הבנת הרגע ההיסטורי וביטוי

יזכו לאוטונומיה מינהלית מסוימת, ויזכו לו לנהל בעצמם את ענייניהם. (ד) הממשלה מקבלת את עקרון הרביעי צה"חידיו, אך שומרת לעצמה את הזכות לקבוע מי ירבץ עם מי, ללא התערבות מבחון.

ה פער העמוק בין תוכניתה של ישראל ותוכנית המשיח, גרם אכזבה עמוקה, אשר הפעם לא הוסתרה אף ב" חוגיו של המשיח. אך במאמץ משותף למנוע קיפאון, הוחלט להקים שתי ועדות, שהאחת מהן תדון באספקטים השונים של תחיית המתים, ואילו השנייה תבהיר נקודות סתומות בהסדר הצבאי של אי-נשיאת חרבות היעד לזמור מילחמה. הודעת-הסיכום של פגישה זו נוסחה כדל:

הירות והוקרה לפני אמצעי התקשורת: "המשיח סבור, כי יש לבער את הבמות העבודה-הזרה, לנתן את הפסילים, לשמור מצוות ולהחיות את המתים, כדי לממש את הגאולה. ישראל מציעה ניתוח מסויים ואוטונומיה לעצמות היבשות".

בעקבות הסיכום הרעוע הזה החלה התפכחות בקרב הציבור הישראלי. יותר ויותר נשמעו קולות אשר הדגישו את קשיחותו הבלתי-תחפשת של המשיח, ועליו שבסך-הכל הוא מנסה להשיג ב" אמצעי גאולה את אשר לא הצליחו להשיג קורמיו לתפקיד באמצעי-כפייה.

ואכן, כבר בישיבה הראשונה של הו"ר עדה הצבאית נראו סימני הראשונים של משבר. ישראל ביקשה לשנות את נוסח הסעיף: "לא ישא גוי אל גוי הרב",

ב. מיכאל

— נדחתה עד להודעה חדשה

ולחשיט ממנו את המלים "גוי" ו"הרב". ראשית, כך טענה המשלחת הישראלית, למלה גוי יש קונטציות מעליבות ושלי ליות, ושנית, כפל המלה גוי עלול לרמוז על האפשרות שגם עם-ישראל, המכונה במקורות "גוי", לא יורשה לשאת עוד חרב. בכך רואה ישראל פגיעה משמעותית בתבטחונה, ולכן כמובן לא תוכל להסכים. המלה חרב, וזכה לפירוש מצומצם ומצומצם, ויש בכך יותר מאשר שמץ של מלכות, אשר תכליתה להגביל את השימוש בנשק קל. לכן הציעה ישר"א את הנוסח הבא: "לא ישא גוי-ערל אוטילריה מתוצרת סובייטית".

המשיח סירב בכל תוקף בטענה המגוחכת כי נוסח זה הוא עתיק-יומין ואינו אלא משל הפסקת פעולת האיבה, הוא גם הביע את חוסר הבנתו לנקודה מרכזית בטיעוני ישראל, שהי עם בוא הגאולה לא יהיה עוד צורך בנשק. ומדוע הת"עקשות על הנוסח המפורט שמציעה ישראל, אך עיקר הבעיות התעוררו בוועדה של דנה בתחיית-המתים. ראשית, הובהר מעל לכל ספק כי המשיח אינו נוטה לוותר על תחייה מוחלטת של כלל המתים. לדעתו בכך מתמצה רעיון הגאולה. שנית, הוא דרש להעמיד לרשותו, ותחת ריבוי נותן את הר"הזיתים, הר"הרצל, גבעת שאול, ואזורים נרחבים של חולון. רעיון זה נדחה על-הסף על-ידי ישראל. "לא נוותר על ריבונותנו על שטחים בלב הארץ, הנמצאים במרחק יריית-תותח ממרכזי אוכלוסין", אמר ראש-הממשלה לרברבה וולטרס, "ויותר מזה. אין ספק כי המוני המתים אשר יקומו תחייה לפתע

בוא המשיח

תחיית המתים

לשאפתו הכנה של העם לימות המשיח, וביודעה כי יומתו של המשיח מחייבת אותה להחלטות מכאיבות, מסכימה ה"ממשלה לבער את הבמות הבאות. במה"ה של תיאטרון חיפה, במתעשרה של ע"י ריית-ירושלים, את הירחון "במה" תיאטרון ורן ובמה, ואת שיריו של תיאטרון "בי" מוח". כמחווה נוספת של רצונותו מציעה הממשלה גם למחות כל זכר לתוכנית הרדיו "בימות ובדים". עם זאת, אין יש"אל מוכנה לגעת בנושא של עבודה-זיק" (ג) הממשלה מקדמת בברכה את עיקר רון תחיית-המתים, אך מציעה בשלב זה להחיות רק מספר של מתים נבחרים. על פי רשימה שתצורף לחוזה-הגאולה עם חתימתו, וזאת תוך פרק זמן של 3-5 שנים. אותן עצמות יבשות אשר לא יוחיו,

סאדאת, שמן הראוי כי כל אזרח בישראל יקראו. הפיליטון מתפרסם הלן במלואו, בתוספת ציורו של ג' א. (גד אולמן) שהופיע בטכסט המקורי ביום השישי האחרון.

וידרשו לקבוע בעצמם את עתידם, יהפכו לבסיס סובייטי נוסף בלב המזרח התיכון. "אל תשכחי בברכה יקירתי", הוסיף רוח"מ, "כי חלק גדול מאותם מתים, מוצ"א מרוסיה הסובייטית!" הוא שב והדי"גי ש את הגינותה וצדקתה של התוכנית הישראלית להענקת אוטונומיה לעצמות כבר בשלב זה, וגם בסוגיית הבמות היה רוח"מ נחרץ בדעתו.

גורמי-חוץ אשר החלו לחשוש מקיפ"און, נתבקשו על ידי המשיח להפעיל לחץ על ישראל שתפגין גמישות ותסיע לו לעמוד מול חיות הסירוב שארגנו סמאל, לילית, מפייסופולס וקדאפי המשוגע.

ישראל מצידה טענה שגם המשיח לא הגמיש את עמדותיו והוא מתעקש על עמ"דות בנות אפ"י-שנים, ללא כל נכונות לזו"מ. בתגובה על הצעתו של המשיח לשרוף את כמות העבודה-הזרה, אמר ראש-הממשלה שהוא מצטער על התבט"איות כאלה ומציע להשאיר את שריפת הבמות לאלוהי הנביא אל גירון קיסר.

החריט השתררה אווירה קשה, והאווירה עוד התעבתה והלכה כאשר החליטה ישראל להפגין את התנגדותה להעברת בתי-הקברות לריבונותו של ה"משיח. עיבוי בתי-הקברות הקיי"מים בהשקעה של מיליוני לירות.

המשיח רחם. הוא טען באוזני העולם שכן אין נוהגים בין האנשים המחפשים את הגאולה, והוסיף את דעת הקהל הע"ר למית, ראש-הממשלה הבהיר לעולם את חשיבותם של בתי-הקברות לעם ישראל, וטען בחום שמימוש תוכניתו של המשיח לתחייה כוללת תשנה בצורה בלתי-חוזרת את הסטטוס של מספר מקומות קדושים, כמו קבר-רחל ומערת המכפלה. לכך לא יכול להסכים שום ראש-ממשלה ישראלי.

בשלב זה רמו המשיח בבירור כי הוא פסימי לחלוטין לאחר שיומתו סולפה ועווחה, אך בכל זאת הודיע, כי ימשיך במעמך מתוך תיקוה שבכל-זאת ייצא מננה משהו.

אלא שאז חשפו אמצעי התיקשורת את הטריקטורים של מע"ץ המכשירים שטחים להכנת בתי-קברות נוספים, והמשיח יצא מכליו. הוא בפירוש איים להחזיר את המנדט, ולנטוש את יומתו. כך אין הוא מוכן להמשיך. שר-החוץ הישראלי הגיב באומרו כי לא צריך להתרגש, אם תהיה גאולה - תהיה, ואם לא תהיה - לא תהיה. אך בשום פנים לא תוותר ישראל על העקרונות החיוניים לדעתה לאבטחתה.

גם דעת הקהל בישראל השתנתה באופן מהותי. היטיב לבטא את התחושה אחד הפרשנים בעיתונות. הוא כתב: "וכי מה בעצם אירע? המשיח הגיע לירושלים. זה הכל. סוף-סוף כל העם כולו התפלל ובי"קש ממנו לבוא במשך אלפי-שנים, ורק אז הואיל האיש הגיע. האם עובדה זו מקנה לו את הזכות לדרוש דרישות בלתי-סב"רות? האם אנו חייבים לכוף קומתנו לפניו רק מפני שהוא הואיל לקבל את פנייה המפורשת של ישראל? לא. עצם ביאתו לא שינתה את המצב באופן מה"תי, וחבל שדווקא המשיח לא מבין זאת. כמו שאומרים האמריקאים: המשיח זה? זה לא ביג דיל. נחזק את ידיה של הממשלה במו"מ הקשה".

הגדיל לעשות אחד מעורכי הצהרונים אשר שב והחל לכנות את המשיח בשם "הרודן השמימי", וטען שאין לתת אמון בכנות כוונותיו להביא את הגאולה.

גם ראש הממשלה שב והדגיש כי אין לשכוח שביקור המשיח לא בו לא כהפ"תעה, מאז עלה לשלטון אין הוא חדל מעשות מאמצים להביא את המשיח, ורק בעיתוי היתה הפתעה מסוימת.

לאחר חודשיים של דיונים מייגיעים על משמעות המלה "קיבוץ", המופיעה בהצ"ע המשיח (קיבוץ נדחי ישראל), והצהר להחליפה במלה "מושב", המתאימה יותר לרוח המישטר החדש לאחר המהפך, פרץ המשיח בחשוק היסטרי ונעלם בין הגב"עות. מקורות יודע-דבר טוענים שה"משיח ניצל את הדחיה הבלתי-מוגבלת בתחיית-המתים ומתגורר עתה בווילה ה"נוטשה של צ'רלי צ'פלין. בחוגים ישר"א ליים ראו בכך הוכחה ניצחת לעובדת יהדותו של צ'רלי צ'פלין ובישיבה הגיגית הוחלט להסב את שמו של מלון "המלך דוד" למלון "צ'פלין".

והעם בישראל נשם שוב לרווחה, והלך להשתטח על קברי-צדיקים למען החיש את פעמי הגאולה.